

במדינה

(המשך מעמוד 51)

התפרצויות. הוא התחיל לעבוד, ור חשב כי בזה פרע את חובו להברה על העבירות שביצע לפני שנתיים ויותר. אך להפתעתו קיבל הזמנה לבוא שנית, לבית-המישפט, הפעם ביקשה הפרקליטות להחרים את מכוניתו של שרעבי, פיאט 124, משנת 1969.

הצתה מאוחרת. העילה ל- החלמת המכונית היתה אותן עבירות פריצה שעליהן נתן כבר הצ- עיר את הדין. מישהו בפרקליטות נזכר כי המכונית שירתה את שר- עבי כדי להגיע למקום הפריצה, כי בה נמצא הרכוש הגנוב, וכי בה התכוון לברוח מהמקום. אמנם יש זכות למדינה לחלט מכונית שע- שו בה שימוש כדי לבצע עבירה, אך בדרך-כלל מובאת בקשה כזו לפני השופט היושב לדין, והוא מחליט אם יש מקום לענוש את הגאשם וגם לחלט את מכוניתו. אך אחרי שריצה העברייני את מלוא עונשו, קשה לשופט שלא ישב לדין בעניין המקורי לשקול את כל השיקולים הרלוונטיים ולקבוע אם אמנם יש להחרים את המכר- נית, ששוויה חצי מיליון לירות.

הסניגור, יוסי שהם, טען את כל הטענות הללו לפני השופט אורי שטרומן. ההחלטה בענין תינתן בימים אלה.

סמים

סיד במקום הרואין

הנאשם מבר לשוטר

המוסווה אבנים

במקום רימונים

ופיד במקום הרואין.

בחודשים יוני ויולי השנה היה השוטר שמעון בר-לב שחול ביבי- גה, מתחזה כנרקומן. הוא קנה מי עשרות אנשים סמים, ואחר-כך מי סר על כך דו"ח למישטרה. בין ה- מוכרים היה גם בבר דיין בן ה-20, גם הוא מיבנה.

השוטר פנה אליו וביקש לקנות הרואין ונשק. בבר הבטיח לו ח- מישה גרם הרואין ושני רימונים. כאשר שילם השוטר סכום של 6000 שקל, נדחפה לידו שקית ובה חפ- צים כבדים ופתק. כאשר פתח את השקית, גילה כי במקום רימונים היו בה שתי אבנים בגודל מתאים, וכי האבקה שהומצאה לו היתה סיד נקי, ללא טיפת הרואין. בפתק היה כתוב: „אם תביא בן אדם שיחתום עליך נמשיר בקשר“.

השוטר נחשף. השוטר המריר מה דרש את הסם המובטח או את כספו בחזרה, ואף הביא איתו עב- ריין נוסף, שיצהיר כי הוא בסדר. אבל גם ההמצאה לא עזרה. בבר לא סיפק את ההרואין ולא החזיר את הכסף, אך עוד הם במשא-ומתן, נחשף השוטר המוסווה הוגשו ת- ביעות נגד כל מוכרי הסמים, ו- בתוכם גם בבר.

למרות שבעיסקה לא הועבר אפ- ר לו פירור הרואין, גאשם בבר כי ביצוע עיסקת סמים. השופט דויד ולך עצר אותו עד תום ההליכים, וסניגורו, דן מור, העלה כמה טע- נות. הוא אמר כי בבר מוכן להיר- דות כי רימה את השוטר. הוא היה זקוק לכסף, שמע שהשוטר קונה סמים ביבנה, והחליט לרמות אותו. לקחת את הכסף ולתת בתמורה סיד ואבנים, בבר טוען כי מעולם לא היה ברשותו הרואין ולא יכול היה למכור סם לשוטר. התובעת, חנה ברוכי, טוענת כי הוא עמד לספק את הסם, ולכן יש להרשיעו בעיסקת סמים. השופט אברהם מי- לול עומד להכריע בשאלת בימים אלה, ולקבוע אם יש במכירת אב- נים וסיד משום עיסקת סמים.

השכירות הגבוהים. זהבה ושושנה (משמאל) רוצה גם היא לעוב את העיר. כל בני המחזור שלה עוב, וגדלה בה אינה מוצאת חן בעיניה, בגלל הזרים הרבים שמסתובבים בה.

לברות! אילה לוי בת 24 ופאני קבלו בת 22, עזבו את אילת לפני כשנה משום שאין, לדבריהן, עבודה בעיר לצעירים, חוץ מעבודות בבתי-המלון, וגם קשה לשכור דירה, בגלל דמי

לפניו סיני אינה מוכנה להכיר בו ככוכאי לפיצויים. הוא פיטר מח- צית מהעובדים ובקושי מצליח ל- החזיק את המקום פתוח. אני מסתכלת סביב. גלשני רוח עומדים בשורה ישרה וצבעונית על החוף הריק, ומצד שני 250 חלי- פות צלילה שחורות תלויות. מח- כים. אולי יבאו ימים טובים יר- תר.

פלוגי ואלכס גבהלים. הם לא יממשו את תועלת הזכויות שלהם באילת. „אילת היא מקום מת“, אומר פלוגי. ואנחנו מחפשים מקום לשבת ולהטיב את יגוננו בכוס.

נכנסנו לטוריס פאב. מין העתק של פאב אנגלי. ריהוט מעץ מריר פזר בבד סקוטי. שלוש נשים יוש- בות על הבאר, מחכות למושיע. שולחן של מפגיני שארם בצד ה- שני, מעלים זיכרונות מן הימים הטובים והעליונים של אן. בארמן קרה. בעל מבט עייף בעיניים, מגיש משקאות. מוסיקת פופ ישנה ברקע. חצות. המקום מתרוקן. מל- צרית עיפה מרימה את הכיסאות, סוגרים.

נגמר הערב. אין מה לעשות. אנחנו הולכים לישון. „אילת זה לא זה“, מכריז אלכס. „מחר חזר- רים הביתה“.

אלכס התעורר מוקדם בבוקר ור עשה נסיון נוסף, אחרון. לסדר את אישור היציאה שלו למצריים. שום דבר. רק ביחידה בצפון אפשר יהיה לסדר את זה.

שתינו קפה אחרון עם מיכאלו על המזח. ארוננו את שקי השינה וחליפות הצלילה שהכנו לנסיעה לשארם, ושמונו פעמינו חזרה ל- צפון. שנראה פתאום כליכך קורץ ומלא-חיים.

בשכונת הכא תרווח ענת סרגוסמי על המצב בשארם אל-שייח', רהב ונראיבה כיום.

שבת. ירדנו לאכול ארוחת בוקר במקום שנקרא נביעות 82. מיס- עדה במיבנה חדש על החוף הצפוני של אילת, עם מישטח דשא, סככה ושולחנות בחוף. על החוף מול הים. חמישה חברה ממפגיני עבירות אספו יחד את תעודות-הזכויות שלהם הפיצויים והקימו את המיסעדה. וגם פה, כמו בשאר המקומות, מנסים בכוח להת- זיק מעמד. וזה קשה. בעלי המקום מסתובבים כשהבעה מיוסרת על הפנים. המאבק קשה.

חורנו למיכאלו, והוא לקח אותנו להפלגה קצרה לאורך החוף. ראי- נו מרחוק את הגמל הריק, את מלון אביה-טונסטרה החדש, ואת הכפר של רפי נלסון. שבת של שמש, והחוף נראה לי ריק. לאן שמסתכלים — ריק.

„זה לא זה“

א חרי-הצהריים ביקרנו את וילי הלפרט. וילי הוא בעל מועדון הצלילה אקווה ספורט. המר- עדון שהיה הראשון בסוגו בארץ. ב-1975 קיבל וילי הלוואות ר- מענקים ממשרד התיירות לפיתוח המרעדון. והוא פיתח. עשרות צול- לגים עברו דרך המועדון מדי יום, בדרכם לאתרי הצלילה בחופי סיני, וילי היה משכיר את הצירוד ומסיע את הצוללנים למקומות הצלילה. „היום“, הוא אומר, „יש כאן 250 חליפות צלילה, תלויות בשורות על המיתלים, מחכות למישהו ש- יסבול אותן בקצת מים רטובים“. המקום ריק.

„מאו הפינוי ירדה העבחה ב-90 אחוז. מיבנה שהתחיל לבנות נשאר באמצע הבנייה. אין לי כסף לגמור אותו.“ אין ספק שוילי נפ- גע ישירות מהפינוי. אין עוד צול- לגים, אין עוד ספארי, והוועדה

מצב התיירות כליכך רע באילת, עד שבעלי המיסעדות נאלצים להנסיק מלצרים מיקצועיים שיועדים כיצד לחטוף לקוחות. עשרות המיסעדות נאבקו על כל לקוח תועה, שעובר במיקרה במקום.

במיסעדה התיירים, כשצריך ל- עשות את כל המאמצים שהיה טוב, האוכל היה רע.

(המשך מעמוד 54)